

DEBBIE MASON

*Suvi Kuslapuu
mäeahelikus*

Originaali tiitel:

Debbie Mason

Summer on Honeysuckle Ridge

2020

Kõik õigused käesolevale väljaandele on seadusega kaitstud. Kogu raamatut või ükskõik millist osa sellest ei ole lubatud reprodutseerida, paljundada ega levitada ükskõik millisel viisil või milliseks otstarbeks ilma autoriõiguse valdaja kirjaliku loata.

See raamat on ilukirjandusteos. Nimed, tegelased, organisatsioonid, kohad, sündmused ja juhtumid on kas autori kujutlusvõime viljad või neid on kasutatud fiktiivselt. Igasugused sarnasused inimestega, olgu nad elus või surnud, või tegelike sündmustega, on puhtjuhuslikud.

Tõlkinud Aive Lauriste

Toimetanud Stella Sägi

Korrektuuri lugenud Inna Viires

Kaane kujundanud Reet Helm

Copyright © 2020 by Debbie Mazzuca

This edition published by arrangement with Grand Central Publishing, New York, New York, USA.

All rights reserved.

© Tõlge eesti keelde ja eestikeelne väljaanne. Kirjastus ERSEN, 2022.

B01407522

ISBN 978-9949-82-868-5

Kõik kirjastuse ERSEN raamatud ja e-raamatud on saadaval
veebipoest www.ersen.ee

*See raamat on pühendatud minu kadunud vanaisale Dudley
Coplandile, kes tiivustas minu armastust lugemise,
jutuvestmise ja kõige šotipärase vastu.*

Esimene peatükk

„*T*ead mis, see ei näe üldse selline välja, nagu Honeysuckle Ridge'i tee minu kujutlustes oli. Siin pole ainsatki kusalpuud. Ega talu. Ega üldse mingit märki tsivilisatsioonist, kui jutt juba sellele läks. Ainus, mida siin kilomeetrite kaupa näeb, on puud. Üüratud puud,“ ütles Abby Everhart Uberi juhile, surudes mõnekilost kuldpruuni Yorkshire'i terjerit vastu rinda.

Juht ei pilgutanud silmagi. Ta oli neljatunnisel sõidul Charlotte'i lennujaamast Põhja-Carolinasse, Highland Fallsi vaevu midagi öelnud. Või vähemalt eeldas Abby, et nad hakkasid linnale lähenema. Ta oli mõne kilomeetri eest silti näinud, see vaatas välja puude-salust.

Nina vastu akent surutud, pistis koer urisema. Küllap avaldasid vaated talle samasugust muljet kui Abbyle. Või ehk oli Bella märganud metslooma hiilimas tumedas metsas, mis praktiliselt neelas üles märke viiva kitsa muldtee endasse.

Abby keeldus mõtlemast, kes kõik võivad siin tihnikus ringi roomata. Viimased kaks päeva olid olnud piisavalt stressiküllased.

* Honeysuckle Ridge – ingl k Kuslapuu mäeahelik. *Siin ja edaspidi tõlkija märkused.*

Ainult tänu eksmehe majapidajannale Elinorile sai ta teada tähtkirjast, mis loetud päevad enne nende lahutuse jõustumist mehe Bel Airi häärberisse toimetati. Tal poleks olnud aimugi, et on pärinud oma vanatädi talu Highland Fallsis või et Chandleril (eelpoolmainitud eksmehel) oli olnud armuafäär oma juriidilise meeskonna juhi Juliette Devereaux'ga. Või et mees kavatses Juliette'iga abielluda.

Kuid ükskõik kui kõrgelt Abby Elinori toetust ka ei hinnanud, talle oleks ikkagi ära kulunud kasvõi ainult üks päev meeleheites püherdamist – natuke kaastunnet oleks samuti kena olnud –, kuid Elinor ei pidanud seda millekski. Ta oli otsustanud, et pärandus on märk universumilt, et Abbyl on aeg uppuvalt laevalt, või antud juhul Los Angelesest, lahkuda.

Abby vajus auto tagaistmele kõssi ja võttis telefoni, et Uberi juhust pilti teha, paks mets otse ees, paks mets paremal ja paks mets vasakul.

Mis tal küll arus oli?

Ta poleks pidanud Elinori kuulama. Ta oleks pidanud oma Highland Fallsi juristiga ühendust võtma, laskma tal talu maha müüa ja raha talle saatma. Kuid Elinor oli tema tähelepanu juhtinud tõsiasi järele, et ta on kodutu, peaaegu rahatu ja peamiselt töötu.

Vähemalt oli tal Highland Fallsis kodu. Ainult see, et mägedes elamine ainsagi hingeliseta silmapiiril polnud tema tassike teed, ei tähendanud veel, et kõik seda arvasid. Kusagil pidi olema mõni eraklik punkt-com miljonär, kelle ainsaks unistuseks oli miljonite kulutamine peiduurkale mägedes.

Ta avas telefonis märkmete rakenduse ja asus looma potentsiaalsete ostjate nimekirja, kellele pakkumine suunata. Siis saatis ta Elinorile sõnumi ja lisis fotod.

Kui sa minust kahekümne nelja tunni möödudes ei kuule, otsi seda meest, ja otsi metsast minu ja Bella surnukehi.

Kuid selle asemel, et kuulda sõnumisaatmisevuhinat, jäi sõnum ekraanile lihtsalt rippuma. Abby silmad läksid suureks, kui ta mõtles, et on tsivilisatsioonist nii kaugele läinud, et on sattunud surnud tsooni. Kulub nädalaid, enne kui Elinor häireteate kuhugi edastada saab. Abby avas uuesti potentsiaalsete ostjate nimekirja, kustutas sellest *punkt-com miljonäri* ning lisas: *sarimõrvar või põgenev inimene*.

Ta vaatas juhti, palvetas, et too ei kuuluks kummassegi kategooriasse, ja kummardus ette, juhuks kui too peaks kuulmispuudega olema, mis seletaks, miks ta peaaegu kogu see aeg polnud Abby küsimustele vastanud.

„Stan, ma ei taha olla üks neist ninatarkadest reisijatest... Usu mind, ma olen nendega kokku puutunud ja tean, kui tüütu see on. Mõne oleksin meeleldi oma käega mõr...“ Ta kõhatas. Parem selliseid mõtteid talle mitte pähe panna, igaks juhuks.

„Igatahes, sa peaksid oma GPS-i vaatama. Ma kutsusin enda oma Chandleriks. See on mu eksmehe nimi ja ta oli täpselt samasugune tüütu ninatark kui mu GPS. See ka eksis kolmekümnel protsendil juhtudest. Ma pole ainus, kes on kogenud GPS-i läbikukkumist. Oli üks naine, kelle GPS järve juhatas. Ma pole siiani aru saanud, miks ta järve sõitis. Ta pidi nägema...“

Stan katkestas teda pahuralt. „Me oleme kohal,“ ütles ta ja keeras suurelt teelt välja.

„Ah soo, vau. See on nii... vahva.“ Abby üritas entusiasmi teeselda, kuid abi polnud isegi meeldetuletusest, et ta elab ja hingab endiselt. Ja siis ta peaaegu lõpetas hingamise, kui palkmaja nähtavale ilmus – tahumatu palkmaja, mis vajab veidi hoolt ja armastust. Ja seda hoolt ja armastust sai pakkuda vaid professionaal, mõtles ta, pea kaldumas küljele, kui ta uuris katusealuse veranda kõverat joont, mis paistis keerduvat ümber kogu maja.

Elinor oli eksinud. Universum ei andnud Abbyle märku uppuvalt laevalt põgeneda. Universum näitas talle keskmist sõrme.

Tajunud, et juht jälgib reaktsiooni oodates teda tahavaatepeeglist, manas Abby näole laia naeratus. Ta poleks iial pidanud mehele ütlema, et talu eest on võimalik saada väikese varanduse. Ta polnud teinud seda kiideldes. See oli pigem positiivse mõtlemise asi. Nagu siis, kui mõtled positiivselt, pakub universum vastu positiivseid asju. Ta vaatas maja roostes rohelist plekk-katust. Ta oli ilmselgelt midagi valesti teinud.

„Vaata meie uut kodu, Bella-Poo. See näeb nii... võluv välja.“

Abby ronis autost välja, pilk rändamas niidult metsale, mis paisis ulatusliku krundi piirilt, ja tuhmsinistele mägedele, mis kõrgusid metsa taga.

Mingi valgusesähvatus köitis ta pilku kusagil paremal. „Oo, vaata – seal on tiik, ja küün.“

Tema võltsnaeratus kustus, kui ta kollase küüni juures välikäimlat märkas. Talul pidi ju ometi veevärk olema. Tema ülahaul hakkas naeratus näole tagasimanamisest värisema. „Tead mis, väikese rahasüstiga“ – pigem väikese varanduse kulutamisega – „saab see koht nii vapustavaks, et ma kahtlen, kas ma suudangi seda müüa.“ Ha! Kui ta poleks pankrotis ega vajaks oma Los Angelesesse tagasimineku finantseerimiseks raha, annaks ta talu tasuta ära.

„Väike nõuanne – hoia koeral silma peal,“ ütles Stan, kui ta kohvri Abby kõrvale maha pani.

Kuna Abby oli viimased kuus kuud autos elanud, oli Elinor talle oma Burberry kohvrit laenanud. Ja kuna Abby nägi tõenäoliselt haletsusväärne välja, oli Elinor sundinud teda oma sõbranna ilusalongi minema, enne kui ta oma uuele *seiklusele* lendas.

Jumal tänatud, et ta oli seda teinud, sest kuigi Abby oli täielikult omast elemendist väljas, nägi ta vähemalt umbkaudu välja nagu naine, kes ta olnud oli (ja kelleks ta uuesti saada lootis), ja see lohutas teda pisut. Kuigi talle omaste pikkade, sirgete blondide juuste asemel olid nüüd pikad, punased kiharad. Ja tema disainerirõivaid asendasid laopoest hangitud hilbud.

Kuid kulunud lühikesed teksapüksid ja valge poiss-sõbra särk nägid kümnesentimeetrise kontsaga sandaalide ja kuumroosaks võõbatud varbaküüntega suurepärased välja.

„Täna nõuande eest. Ma ei lase teda silmist.“ Abby naeratas mehele siiralt, hinnates tema hoolivat muret, eriti kui arvestada, et ta polnud just rõõmus, kui avastas, et Abby roosas lakknahast Louis Vuittoni kotis on koer.

Bella oli mehe hirmu tajunud ja seda kohe ära kasutanud, lõrisedes ja urisedes valjult, et Abby jätkaks talle koeramaiustuste manustamist.

Abby võttis välja Staniga kokkulepitud rahasumma ja lisis sellele helde jootraha, kuigi ei saanud seda endale lubada. Neil Staniga oli siiski side. Uberi juhid ei pälvinud alati lugupidamist, mille olid sõitmisega ära teeninud. Ta jätab ka Stani kohta positiivse kommentaari. Kuigi ta kaalus, kas ta ei peaks mitte ise Stanile näpunäiteid jagama.

Mitte, et ta oleks endale fanfaari puhuda tahtnud, kuid tema kliendid jätsid talle harva muud kui viietärniseid kommentaare. Ja ta ei pidanud neile selle eest altkäemaksu maksma või teesklema, et ta nautis nende seltskonda. Ta oli inimeste inimene, ja kui ta poleks elanud glamuurset elu, enne kui Chandler ja Juliette selle ära rikkusid, oleks ta oma Uberi karjääri täiega nautinud. Ta vaatas talu. Kellele ta ometi kärbseid pähe ajada püüdis? Ta tahtis oma Hollywoodi elu tagasi.

Stan noogutas tänutäheks ja pistis raha taskusse. Kui ta ümber auto juhipoelse ukse juurde kõndis, lisis ta: „Kullid ja kotkad sööksid ta silmaga pilgutamata ära. Koiotid ja hundid niisamuti.“

Abby otsustas, et ta eelistab rääkivale Stanile mitterääkivat. „Olgu siis. Täna, et jagasid seda minuga.“ Ta heitis mehele põski laiaks venitava naeratuse. „Hea, et me karude pärast muretsema ei pea.“

„Ei, nende pärast pead sa ka muretsema. Kuid need tungivad pigem sulle kallale. Sama kehtib ilveste kohta, nii et hoia silmad lahti.“